

TALEPAPIR

4. APRIL 2019

FORETRÆDE FOR REU VEDR. L 173 DEN 4. APRIL 2019

DOK. NR. 19/00864-3

REF. ANCA

Det er klart anerkendelsesværdigt at forsøge at hindre nye overgreb mod børn, men vi har nogle principielle betænkeligheder af retssikkerhedsmæssig karakter.

RETSKENDELSE

For det første skal der efter lovforslaget ikke indhentes retskendelse, før politiet - uanmeldt og på ethvert tidspunkt - kan gå ind i den tidligere dømtes bolig og tage computer, telefon osv. med sig.

Det er fuldstændig grundlæggende i en retsstat, at husundersøgelser og beslaglæggelser sker efter retskendelse, så hvorfor vil man ikke stille det krav på det her område?

Det skyldes, at tilsynet er af forebyggende og kontrollerende karakter, hvorfor der ikke er tale om et straffeprocessuelt indgreb, og derfor skal der ikke indhentes retskendelse. Det kommer jeg tilbage til om lidt.

MISTANKEGRUNDLAG

For det andet skal der efter lovforslaget ikke være nogen mistanke om, at den tidligere dømte har gjort noget, der giver anledning til en husundersøgelse. Og det gælder vel at mærke efter et regelsæt, der tillader indgreb i retten til privatliv hver 14. dag, dvs. 26 gange på ét år.

Det er en helt usædvanlig beføjelse til at underkaste borgerne et tilsyn for at kontrollere, om et forbud er overtrådt eller om der er begået ny kriminalitet.

Det betænkelige kan måske bedst forklares ved at minde om, at hvis politiet får en anmeldelse eller i øvrigt har en konkret mistanke om, at et strafbart forhold er begået, så skal politiet gå frem efter retsplejelovens almindelige regler, hvor de almindelige retssikkerhedsmæssige garantier gælder.

Det vil altså sige, at den, der rent faktisk kan kastes en mistanke mod, får en bedre retsbeskyttelse, end den, der ikke er konkrete indikationer på har gjort noget forkert.

PROPORTIONALITET

For det tredje er grundbetingelsen for at pålægge et forbud lempet, da der ikke længere kræves nærliggende fare for, at personen begår ny lignende kriminalitet.

Flere vil derfor blive omfattet, og det øger naturligvis risikoen for, at personer der ikke er dømt for grove seksualforbrydelser, får et forbud. En 18-årig der har blottet sig over for to 14-årige kan i princippet blive omfattet.

Forbud skal fremover også som udgangspunkt være uden tidsbegrænsning. Der kommer til at gælde en formodning for at bruge den meste indgribende foranstaltning i form af et tidsubegrænset forbud i stedet for en formodning om, at bruge den mindst indgribende i form af et tidsbegrænset forbud. Dette øger alt sammen risikoen for, at der kommer til at laves uproportionale indgreb.

FORSLAG TIL ÆNDRINGER

Vi foreslår derfor, at der foretages følgende ændringer i lovforslaget:

- 1) Politiet skal kun kunne gennemføre indgrebene, hvis der er indhentet en retskendelse og hvis der mistanke om, at den tidligere dømte ikke overholder sit forbud, medmindre naturligvis øjemedet ville forspildes ved indhentelse af en kendelse.
- 2) Forbud gives som udgangspunkt tidsbegrænset i f.eks. 1 til 5 år under hensyn til f.eks. kriminalitetens alvor og gentagelsesrisikoen.

AFSLUTNINGSVIS

Der er nok ingen, der har sympati for personer, der er dømt for pædofili med videre, men netop derfor er der behov for at træde et skridt tilbage og tænke sig om en ekstra gang.

Jeg er normalt ikke meget for at trække glidebane-kortet, men hvis Folketinget i 2019 vedtager sådanne regler over for én gruppe kriminelle, hvad er så argumentet for ikke at gentage succesen på andre områder? Hvorfor ikke overføre reglerne til skattekontrollen? Eller vold? Eller hvad ved jeg.

Kort sagt rejser lovforslaget et helt principielt spørgsmål om retssikkerheden for alle borgere.

Vi opfordrer derfor Retsudvalget til på retsstatens vegne at vende skråen og spørge: er det virkelig nødvendigt at vedtage så drastiske regler for at kontrollere borgerne?

Tak for opmærksomheden.